

lærere gerne vil have et afvekslende arbejdsliv. Det er meget naturligt, at mennesker, som uddanner sig i dag, forventer at lave forskellige ting i løbet af deres karriere og i løbet af deres arbejdsliv.

Det, som jeg synes er udfordringen for undervisningsministeren, men også for Folketinget, er at forholde sig til, om vi kan lave uddannelsesforløb, som kvalificerer andre til at undervise inden for folkeskolen, sådan at folk, der måske har en anden kompetence og en anden baggrund, kan komme ind i skolen på den måde.

Jeg tror, det vil være et udmærket supplement i forhold til, at nogle lærere selvfølgelig vil have en forventning til et arbejdsliv, der svarer til det, som jeg tror at et stort flertal af de her tilstedeværende vil have, nemlig et arbejdsliv, der veksler mellem mange forskellige opgaver, og som gør, at ens arbejdsliv bliver rigt.

Frank Dahlgaard (UP):

Det hænger jo sammen. Ministerens argumentation og redegørelse hænger jo sammen. Ministeren ser ikke noget problem. Ministeren opfatter ikke det, at flere lærere forlader folkeskolen, som en flugt fra et forfærdeligt arbejdspress efterhånden, men som et ønske om forandring. Jeg ser det som bortforklaringer, men måske er det bare to forskellige syn.

Er ministeren klar over, at på bare 1 år er antallet af henvendelser til Danmarks Lærerforenings psykologiske rådgivningstjeneste steget med 50 pct.? Er det ikke udtryk for, at her er en stigende – med ministerens ord – udfordring som følge af svigtede, forsømte børn, som er urolige, og som gør lærergerningen på mange folkeskoler rent ud sagt til et helvede?

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Igen må jeg stærkt beklage ikke at kunne genkende hr. Frank Dahlgaards beskrivelse af, hvordan lærerlivet udfolder sig.

Jeg opfatter ikke hovedparten af danske børn som værende svigtede og forsømte. Jeg opfatter ikke lærerhvervet som værende et stressende og forfærdeligt stykke arbejde. Tværtimod synes jeg, at vi har gode skoler, hvor lærere gør et overordentlig prisværdigt stykke arbejde i forhold til børn, som faktisk er fantastiske at arbejde med.

Jeg tror, det er meget vigtigt at se det her som en afspejling af, at ting forandrer sig. Unge, som uddanner sig, har en anden forestilling om deres

arbejdsliv, end man måske havde for 20 år siden. Unge har en anden forestilling om, hvad det er, der skal til, for at ens arbejdsliv er fyldestgørende.

Alles parathed til at søge råd og vejledning andre steder, hvor man måske tidligere bar det selv, er blevet større. Det synes jeg faktisk man skal tage for pålydende og spørge: På hvilken måde kan vi møde de forandringer, sådan at vi understøtter nye lærere i at få en ordentlig indgang til folkeskolen i samarbejde med ældre kolleger og i erfaringsudvekslingsgrupper med tidligere medstuderende fra seminariet og så fremdeles.

Der er en lang række udmærkede ting, som man kan gøre. Men man kan have to forskellige udgangspunkter. Man kan have det udgangspunkt, at forandringen er naturlig og skal støttes og kvalificeres i forhold til skolens formål. Og man kan have det syn, at skolen er under nedbrydning, at børnene er svigtede og forfærdelige, at lærerne er stressede og er på flugt fra skolen. I forhold til det sidste er der ingen dokumentation for, at lærerne flygter fra skolen.

Jeg bliver også opmærksom på de tal, som bliver hevet frem i pressen i forhold til undersøgelser af, hvad folk siger, de måske kunne tænke sig. Det mener jeg man skal tage pejling af personalepolitisk i folkeskolen i forhold til den måde, som arbejdet tilrettelægges på, og selvfølgelig også i dialogen.

Men jeg synes, det er det fornuftigste at have et grundlæggende syn, som handler om at forsøge at se virkeligheden, som den faktisk udfolder sig i vores mange gode skoler.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2631

9) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»I hvilket omfang mener ministeren, at folkeskolens lærere skal fungere som reservemødre og -fædre og bruge deres tid på opdragelse af børnene?«

Frank Dahlgaard (UP):

Det er jo i virkeligheden i forlængelse af det, vi er ved at komme ind på, nemlig det, som jeg i hvert fald selv opfatter ikke bare som den største udfordring for folkeskolen, men som klart den største og som et kæmpemæssigt problem.